

[Birthe Wetlesen.]

Vi i mit parti er meget velvilligt indstillet over for lovforslaget.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg takker de ærede ordførere for tilslutning til lovforslaget. Der er stillet forskellige spørgsmål til mig; et par af disse spørgsmål vil jeg gerne have lov til at besvare, når lovforslaget kommer til anden behandling, og jeg skal derfor kun gøre ganske enkelte bemærkninger.

Jeg er enig med det ærede medlem fru Hanne Budtz i, at dette ikke bare er et spørgsmål om at stille penge til rådighed; det er også i høj grad et spørgsmål om at finde de mennesker med uddannelse og idealisme, som skal gå ind i et sådant arbejde; det erkender jeg fuldt ud betydningen af. Det er klart, at i en periode, hvor vi er i gang med gradvis at opbygge et stadig mere omfattende bilateralt hjælpearbejde, bliver problemet netop det at skaffe mennesker, som både har deres faglige uddannelse i orden og har lyst til at påtage sig de krævende opgaver, som det ofte under meget vanskelige vilkår drejer sig om at udføre, folk, som ejer de menneskelige og sproglige forudsætninger, der skal være opfyldt for at tage en sådan gerning på sig. Det er det problem, som det utvivlsomt bliver vanskeligst for os at løse, og som utvivlsomt vil være med til at sætte takten i den stigning i vort u-landsarbejde, vi kan gennemføre. Men vi er i høj grad i udenrigsministeriets u-landssekretariat opmærksom på disse problemer.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross gik ind på en diskussion om, hvorvidt de opgaver, vi påtog os, skulle være igangsættende, eller om de skulle være — jeg tror, det ærede medlem sagde: af en sådan karakter, at de mere gik til bunds i tingene. Ja, jeg er bange for, at modsætningen er imellem at være igangsættende og at være permanent. Jeg har den opfattelse, at det, vi må gøre, bør være at påtage os en igangsættende opgave i det omfang, vi i særlig grad har taget projekter op, hvorved vi uddanner mennesker i de pågældende lande, hvor projekterne gennemføres, til at kunne fortsætte arbejdet selv. Jeg mener, at princippet i vort u-landsarbejde i høj grad bør være hjælp til fortsat selvhjælp, og jeg

finder, at vi med Koreahospitalet har fundet en form, som er hensigtsmæssig. Jeg mener også, at vi måske nok i dette tilfælde har fået et lige lovlig langt tidsrum. Oprindeligt var det jo hensigten, at undervisningshospitalet kun skulle være i gang i 5 år, men erfaringen har altså vist, at det ikke var muligt i løbet af disse 5 år at få hospitalet til at køre rundt med koreansk personale alene. Man mener, det vil være muligt med den 5 års periode, vi nu forhåbentlig beslutter os til at acceptere oven på den gamle 5 års periode.

Jeg vil dog gerne sige, at jeg er ikke helt enig med det ærede medlem i, at dette må blive et præcedenstilfælde for Leopoldvillehospitalet. Da vi drøftede Leopoldvillehospitalet, understregede vi, at det kun var en 5-årig bevilling, omend jeg nok tror, jeg måtte erkende, at jeg ikke på forhånd ville udelukke muligheden af, at jeg om 5 år ville komme igen og bede om at få en forlængelse under en eller anden form og for et eller andet tidsrum. Men jeg tror nok, vi skal bestræbe os for, at vort igangsættende arbejde gøres på en sådan måde, at vi ikke bindes alt for mange år det enkelte sted. Jeg mener altså, at vi måske nok med dette har fået en lige lovlig lang periode, men det hænger sammen med, at vi først skulle vinde erfaringerne ind, og dem mener vi altså vi i nogen grad har vundet nu.

Det ærede medlem spurgte, om vi har læger og andet personale nok at undvære herhjemme. Jeg tror, det er et spørgsmål, vi aldrig nogen sinde kan besvare, for hvad vil det sige, at vi har nok? Jeg er ikke i tvivl om, at der kunne beskæftiges betydelig flere læger og betydelig flere sygeplejersker i Danmark, end hvad der er tilfældet i dag, og jeg er heller ikke i tvivl om, at der kunne beskæftiges mange flere mennesker ved betydelige arbejder, end det sker.

Hvis vi sammenligner med andre lande, finder vi, at lægetætheden i visse andre lande er større end her. Til gengæld er vor tæthed, hvis vi regner med antallet af læger pr. 1.000 indbyggere, jo meget, meget større, end den er i de lande, som vi skal give en hjælpende hånd til selv at skaffe sig en større dækning. Jeg tror, vi må erkende, at problemet om, hvorvidt vi har nogle læger at undvære, er et relativt problem, og det vil det blive ved med